

Silène Edgarová

Paul Beorn

14-14

Přátelství napříč staletími

COO
BOO

14-14

Přátelství napříč staletími

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Silène Edgarová, Paul Beorn
14-14 Přátelství napříč staletími – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Silène Edgarová

Paul Beorn

14-14

Přátelství napříč staletími

COO
BOO

Mé krásné kytičce,
mému jablíčku a mému stromu,
které nás všechny tři chrání.

Těm, kteří mě doprovázeli v minulosti i přítomnosti,
a i těm, kteří už tady nejsou: Louisovi, Madeleine,
Edmondovi, Suzanne, Andrée, Pierrovi,
Cécile a Alainovi.

Kapitola 1

I. ledna 2014

Hřbitov, to je přece ideální místo pro schůzku, nebo ne? V tuhle hodinu tam není ani živáčka, nikdo je nebude rušit. Adrien stiskne kytici mezi zuby, vyšplhá nahoru po mříži, jak už to dělal snad stokrát, a vmžiku je na druhé straně zdi. Klepe se zimou a stoupá do svahu, pod jeho teniskami křupe sníh. Tohle fakt nedomyslel! Měl si vzít pořádné vysoké boty.

Kříže jen sem tam vykukují z mlhy, místu vládne ticho svátečního rána. Většina náhrobků se rozpadá, pro Adriena je to však nejkrásnější místo na zemi. Usměje se na kamenou rytinu sympatické dámy napůl pohlcenou mechem a radostně pokyne rukou směrem k deseti francouzským vojákům, kteří spočívají v prostoru pro padlé vojáky už téměř jedno století. Jejich jména zná nazpaměť.

Dřív si tady s Marion rádi hrávali. Schovávali se mezi náhrobky. Znal každou uličku, každou puklinu v kameni, každý medailon. Dávali si sraz ve skrytu větví vzrostlého cypríše vždy uprostřed odpoledne. Někdy si hráli na zombie, někdy na upíry – Marion zbožňovala, když ji s křikem pronásledoval. Uprostřed hřbitova je malá bílá kaplička. Právě tam ji Adrien jednoho dne požádal o ruku. Vybuchla smíchy a do zvuku klapavého tleskání pronesla ano.

Dobře, bylo jim tenkrát sice pět a půl a teď je jim třináct. Přece ale nemohla zapomenout!

Dnes je prvního ledna a začíná zcela nový rok 2014. Chvilky pro všechna dobrá předsevzetí. Jestli se nerozhodne ani dnes, stane se z něj skutečný ztracený případ. Každopádně takhle to alespoň říká jeho mladší sestřička Éloise. Už celé týdny mu radí, aby v sobě našel odvahu: „Jestli ji miluješ, proč jí to neřekneš?“

Jasně, v šesti letech se jí to zdá jasné. Až jí bude taky třináct, uvidí, že věci jsou daleko složitější, když je člověk starší.

Po miliontém v hlavě probírá své šance, vybavuje si všechny nepatrné náznaky, které střeďá jako poklad už měsíc, a znova a znova si je promítá před spaním.

Zaprvé, vždycky obdivovala kluky, kteří ve škole vynikali, a Adrien má dobré známky. Zadruhé, minulý rok, když s ním tančila ploužák, prohlásila, že kdyby všichni kluci byli jako on, svět by byl daleko lepší místo. Zatřetí, minulou sobotu v kině ho během filmu chytila za ruku. Především tohle její gesto mu dnes dodávalo odvahu, aby se konečně vyjádřil.

Podívá se na hodinky – půl desáté, je tady o půl hodiny dřív. Čekání je strašlivé. Aby neumřel netrpělivostí, vyráží na obchůzku ke svým oblíbeným náhrobkům.

Laon je chudé městečko a zdejší hřbitov na tom není o moc líp. Je téměř opuštěný a lidé sem nechodí své pozů-

stale často navštěvovat, zejména tady pod hradební zdí na strmém svahu. Tato část připomíná spíš pole pokryté kamením, a ne hroby. Podloží tu občas mírně ujíždí a strhává kamenné náhrobky. Ve sněhu a mlze je nebezpečné se na místo vydávat, Adrien by se tady ale mohl procházet se zavřenýma očima.

Nechává hlavou volně proudit myšlenky, pak jeho pohled spočine na kytici a najednou ztratí kuráž: *Kytky, není to blbý?* Sehne se a přilepí k nim nos, nic ale necítí. Uprostřed zimy nebylo snadné je sehnat, je to směsice bílých chryzantém a květů bavlníku. Ve váze v obýváku se mu zdály úchvatné, ale teď, když je drží v ruce, zmrzlé na kost, si není jistý, jestli udělal dobře, že je bral s sebou.

Když byla Marion malá, kytky zbožňovala. Problém je, že se změnila. Změnili se i všichni jeho kamarádi – mají pupínky, kouří a tráví čas brouzdáním na internetu. Ostatně ani Adrien už není stejný. Když byli mladší, věci se zdály jednoduché, Marion byla jeho kamarádka na celý život a to mu stačilo. Teď tajně lační po polibcích. Má chuť ji svírat v objetí, držet ji za ruku a pronášet všechna možná zamilovaná slovíčka, která mu přicházejí na mysl.

Tři čtvrtě na deset. Ne, ještě není čas.

Asi za pět minut deset se pouští dolů po svahu k vzrostlému cypřiši, kde mají sraz. Dorazit pozdě právě teď by bylo hloupé. Tak tak že popadá dech. Zatraceně, kytkám běh dolů z kopce nesvědčí, jeden ze stonků se zlomil.

Postaví se před náhrobní kámen pod cypřišem. Adrien jej má nejraději. Pojí se k němu tolik vzpomínek.

Někdo do šedivého kamene na tomto místě vyryl dvě malé siluety. Adrien si často říkával, kdo je tam asi mohl vytvořit. Ty dvě postavičky ale miloval, otec se synem držíci se za ruce. Když byl ještě malý kluk, snil, že je to on se svým tátou. Stokrát se je snažil překreslit do svého skicáku. Když je Adrien smutný, kreslí, je to jeho tajemství.

Ještě jednou koukne na hodinky: deset! A je to tady, brzy dorazí.

Pak si s hrůzou vzpomene: Ale ne! Zapomněl si vyčistit zuby! Vůbec ho nebude chtít políbit! Dýchne do rukavice, aby se pokusil zachytit vůni vlastního dechu.

Trhne sebou, v kapse ucítí vibrování telefonu. Není to žádný iPhone, ale mobil za výhodnou cenu z nabídkového katalogu. S rukavicemi jej hledá jen těžko.

Je mi líto, Adriene, ale nemůžu přijít.

To je od ní. Každopádně Adrien nezná nikoho jiného, kdo by psal esemesky bez jediné pravopisné chybičky. Co se stalo? Je nemocná? Marion zatím vždycky na schůzku s ním dorazila.

Další vibrování, další textovka.

Stalo se mi něco neuvěřitelného!!!!!!

Srdce v hrudi se mu roztančí. Při pohledu na šest vykřičníků jej popadne zlá předtucha.

Třetí zpráva:

Slavili jsme silvestra u Francka, políbil mě! Věřil bys tomu? Miluju ho, je až příliš dokonalejší! Všechno ti budu vyprávět, Ady. Pa a šťastnej novej rok!

Před očima se mu roztančí hvězdičky, točí se mu hlava, v hrdle narůstá obrovitánský knedlík. Zničehonic necítí

nohy, jako by mu je uřezali. Ani si nevšiml, jak se to stalo, ale sedí na kamenné desce náhrobku. Před očima mu poskakují slova zářící na obrazovce telefonu, který drží v dlani.

Franck?

Francka zná jen jednoho, je mu nejmíň patnáct a je v devítce. Vysoký blondák s dlouhým pramenem vlasů spadajícím do čela a modrýma očima. Je to typ kluka, kterému stačí, aby promluvil, a hned má pozornost. A když vystřihne vtípek, všichni se smějou, i když vlastně vůbec nebyl vtipný. Typ kluka, který vždycky chodí středem a výrazně gestikuluje, kterého zvou na všechny párty, co mluví nahlas a obléká se jen do značkového oblečení. Přesně ten typ kluka, kterým Adrien nikdy nebude. Patnáct! Jak by s ním mohl bojovat, on, kterému je rovných třináct?

Proč devátáci vlastně nechodí se stejně starými děvčaty? To toho chce od nich příliš?

I bez rukavic bojuje s tlačítky. Není si jistý, jestli je to chladem, ale klepou se mu prsty.

To je skvělý, píše. Nemůžu se dočkat, až mi to všechno povíš.

V koutku očí se mu vyklubaly obrovitánské slzy a pomalu stékají po tvářích, horoucí, kulaté, stupidní.

„Co na tom Franckovi vidíš?“ vykřikne na opuštěném hřbitově. „Vždyť ani neumí tančit! Opakoval devítku, ve škole je nula!“

Zdá se, že mu náhrobky a kříže v tichosti naslouchají.

„Zamotá jí hlavu a pak jí zlomí srdce! Co to s nima se všema je, že milujou drsný týpky, co si s nima jen hrajou?“

Adrien tomu vůbec nerozumí.

„K čemu je dobrý, že se dobře učím? Holčkám je to úplně jedno.“

Popotáhne a obrátí se k náhrobnímu kameni.

„Jestlipak jsi měl taky holku?“ promluví k pohřbenému. „Myslíš, že mám u Marion šanci? Možná bys mě toho mohl hodně naučit. Doopravdy by se mi hodilo, kdyby mi někdo dokázal poradit, co mám teď dělat.“

Postaví se, odhodí kytici na zem a uličkou sejde až k bráně, kterou před chvílí otevřel správce. Stěží si povšimne stařenky, kterou mívá při odchodu. Opravdu stará paní opírající se o hůl, shrbená, schoulená, tvář zbrázděnou vráskami. Při setkání ho propichuje pohledem. Drobnými krůčky se přesune až k náhrobku u vzrostlého cypřiše, zvedne kytky rozsypané po zemi a spokojeně si oddechne.

Adrien požádal o pomoc. Dostane se mu jí.

Kapitola 2

1. ledna 1914

Hadrien pomalu prochází mezi náhrobky. Černé boty křupou sněhem a zanechávají za sebou blátivou stopu. Ostatní zvuky jsou jen tlumené: Rytmus vesnice se zpomalil, výčep je zavřený, listonoš nechodí a všichni odpočívají. Hřbitov se zahalil do bílé a bledé sluneční paprsky prvního dne nového roku nezvládají ohřát staré kameny. Vysoký útlý mladík míří k části kaple, kde pod obyčejnými a levnými náhrobky odpočívají jeho prarodiče a předci. Rodina z otcovy strany nebyla bohatá. Notáři nebo lékaři si mohou dovolit daleko honosnější hrobky. Vypadají jako zmenšené kopie domečků s mříží u vstupu a čerstvými květinami v létě i v zimě. Jeho mladší sestřička Marthe v létě nosí na hrob babičky a dědy vlčí máky a chrpy, touhle dobou ale nerostou ani sněženky, a náhrobní kameny jsou tak opuštěné a posmutnělé. Hadrien pozoruje nový den rodící se za vrcholkem corbenského kostela.

„Ufff,“ vydechne si, „vůbec nikdo taky není...“

Koho jiného než jeho tátu by mohlo napadnout, aby šel odklidit sněh z náhrobku. A to jen proto, aby si nemohl u krbu číst *Ilustrák!*

Ilustrovaný časopis, který mu předplatil děda z máminy strany. Šestnáct stran vtipů a kreslených příběhů, každý týden, po celý rok, byl to ten nejužasnější dárek! První číslo

přišlo na Vánoce v košíku s šesti pomeranči, něco až neuvěřitelného, co si nemohli jen tak dovolit. Nemůže se dočkat, až se pochlubí ve škole. Dokonce i Lucien, syn lékaře, mu bude závidět. Jasně, když táta uviděl cenu, skoro mu zaskočilo: tři franky padesát za rok? Za trochu pokresleného papíru? Protože nemohl tchánovi říct, co si o tak hloupém utrácení myslí, pomstil se alespoň na svém synovi.

A tak místo aby si v klidu četl, musí zametat sních na náhrobku... a sněžit může ještě další týdny! Je to úplně na hlavu.

Kdyby ale Hadrien neposlechl, riskoval by velký trest, takže se rozhodl pro lest. Časopis si schoval do kapsy nepromokavého kabátu a vydal se na hřbitov. Přes pronikavý chlad je pobyt venku vcelku snesitelný. Námraza se sněhem vytvářejí ve svitu slunečních paprsků zvláštní třpyt. Chlapec smete z otcovy rodinné hrobky sních a prstem přejede po vyrytém nápisu.

„Jean, Marius, Madeleine, Louis, Marguerite,“ šeptá si sám pro sebe.

Znal z nich jen tu poslední, svou babičku, a to když byl ještě malý. Před šesti lety prohrála boj s těžkou chřipkou. Pamatuje si na ni jako na nesmlouvavou pracovitou ženu, která se k dětem chovala příkře. Matčina rodina tady není. Pocházejí z města a jejich hrobka je v Laonu, v prefektuře. Nikdy tam nejezdí, příliš to stojí. Hrob své babičky viděl všeho všudy jen jednou, všiml si ale, že rodinná hrobka byla ještě honosnější než ta, co patřila zdejšímu lékaři. Měl z toho radost, i když je pravda, že Lucien, syn místního lékaře a Hadrienův nepřítel už od narození, ji jistě nikdy neuvidí.

Z kostelní zvonice se snáší tóny Ave Maria a Hadrien se otřese. Svě už si odpracoval, a jak předpokládal, má teď trochu času na čtení. Udělá si pohodlí na hrobu dědečka Mariuse. Zabere se do četby, takže si ani nevšimne, že je na

náhrobku mokro, vlhkost proniká jeho plátěnými kalhotami a skrz podvlíkačky, brzo mu mrznou hýždě. Kolébá se ze strany na stranu a říká si, jestlipak asi zůstanou přilepené k tomu kameni, když vtom se ozve výbuch smíchu.

„Nepotřebuješ si náhodou odskočit, Hadriene?“ vykřikne pobaveně milá Simone.

„Ne... jen se mi promočil zadek,“ odsekne jí vysoký mladík s úsměvem.

Zase se rozesměje a její tmavé kučery se roztančí okolo obličejů. Očka se jí třpytí jako malé myšce, na tvářích má růž a rošťácký výraz holky, které nemůžete jen tak cokoli napovídat. V tmavém kabátu, s růžovými tvářičkami a šaty ve stejné barvě byste řekli, že vypadá jako poupátko. Oblečení není nejnovější, ale příjemně obnošené. Sama si je přešívala z blůzky, kterou dřív nosila její matka. Šití miluje a má na něj talent. Od minulého roku je to Hadrienova tajná láska. A on počítá s tím, že jí zůstane navždycky, i když jí to nikdy neřekl. Hadrien je o šest měsíců starší, ona je ale téměř stejně vysoká. Dost na to, aby se nemusel sklánět, když jí chce dát polibek na tvář.

„Ach!“ zvolá Simone v údivu, ale z kradmého polibku má radost.

„Hezký nový rok!“ popřeje jí Hadrien, aby vysvětlil to gesto.

Ví, že Simone proti polibku a objetí nebude nic namítat, ovšem ne uprostřed hřbitova, kde je může vidět úplně každý. Není třeba, aby se o nich mluvilo... Musí se skrývat, není jí ještě třináct a svatbu budou moct mít až za čtyři pět let. Pokud budou jejich rodiče souhlasit.

„Co tady děláš?“ ptá se.

„Táta mě sem poslal, abych očistil náhrobky.“

„A ty sis hned pomyslel, že to bude fajn místo, kde si můžeš trochu číst,“ uzavře škádlivě.

„Podívej,“ odpoví jí bez hněvu. „To je *Ilustrák!*“

„Jo. Už jsi mi ho ukazoval včera... a především.“

„Ach. Zapomněl jsem! A co tady děláš ty?“

„Hledala jsem tě, sestra mi řekla, že budeš tady. Půjdeš se mnou k vaší tetě Jeannette? Připravila mému bráškově bylinný čaj na rýmu.“

„Tvůj brácha pije babský ucho?“ popíchně ji Hadrien.

„Máma jej do toho nutí a není to jen tak nějaký čaj, je od Jeannette, má magické schopnosti. Lidi o ní říkají, že je čarodějnice... a dokonce vědma!“

„Pfff! Budou říkat cokoli. Je to povídačka. Moje teta se docela vyzná v rostlinách a bylinách, to je vše. Tvoje máma by udělala líp, kdyby s ním šla k doktorovi.“

„Víš dobře, že nemáme peníze, nemáme ani za co zaplatit výměnu okenního skla v mém pokoji,“ odpoví Simone a ztváří se posmutněle.

„Moje amatérská oprava drží dobře? Chceš, abych se na to znova podíval?“

„Ne, je to v pořádku...“

Hadrien se postaví a rukou si oprašuje sních, který se mu nalepil na kalhoty. Je o hlavu vyšší než ona, má už docela široká ramena a chlapácké ruce, jako by rostly daleko rychleji než zbytek těla. Simone do nich vklouzne svými jemnými prstíky a oba se zvolna vydají směrem k východu.

„Myslíš, že tvůj brácha bude po prázdninách zase ve škole? Protože v zeměpisu spolu máme dělat referát na africké kolonie.“

„Aha, tak takhle to je! Říkala jsem si, proč se o něj tak staráš. Vlastně za to může škola,“ vydechne Simone a zavře za nimi mřížovanou bránu od hřbitova.

Podívá se na něj, zklamaná, její oči potemní, jako by zčernaly. Hadrien se kousne do rtu, nerad jí způsobuje bolest.

„Ten referát je pro nás důležitý, chápeš? Kvůli diplomu!“

„Je důležitý pro tebe! Julesovi je diplom k ničemu. V červenci půjde do učení ke starému Marcelovi, bude z něj kovář, kdyby bylo jen na něm, už by tam dávno byl. Jenomže dvanáct mu bude až v létě, takže nemůže.“

„Já se ale nechci spokojit s tím, že budu dělat stejnou práci jako můj táta, Simone. A jestli se chci dostat ze statku, musí mě přijmout na studia na přípravné lyceum. A tak musím složit tu zkoušku. Jules kašle na to, že to s takovým přístupem projedu, to nachlazení je jen výmluva. Je to od něj sobecké.“

„Alespoň je nohama na zemi. Od teď za pár měsíců bude dostávat plat a pak uvidíš, jak ho bude potřeba!“

„Ale já taky budu mít brzo plat, a dokonce ještě větší, má žena i děti si budou moct dovolit maso každý den, k Vánocům jim budu kupovat hračky a obstarám léky, které budou potřebovat, a nebudu přitom muset brát ohledy na peníze!“

„Tvoje děti? A s kým jako myslíš, že si je uděláš? S holkou, co si najdeš ve městě, v tom lyceu pro boháče?“

Přece s tebou, ty hloupá, pomyslí si Hadrien, je ale příliš ješitný, aby to řekl nahlas, a Simone přidá do kroku, viditelně našťvaná. Procházejí přes zasněženou a ztichlou vesnici k domu tety Jeannette, která bydlí sama se svou černou kočkou... svou čarodějnickou kočkou! Pravda je, že se dobře vyzná v bylinách, a zdá se, že umí ženy zbavit těhotenství. Hadrien nechápe, jak to dokáže, ale Simone to vždycky říká s tak přesvědčeným výrazem, že si nedovolí to zpochybňovat.

„Dobře. Nezlob se. Jde jen o to, že jsem na tom strávil tolik času a přál bych si, aby se to panu učiteli líbilo.“

„Učitel! Učitel! Vše jen pro něj! Už jsi mu řekl, že si tvůj táta nemůže dovolit platit za lyceum?“

„Ne...“

„Už jsi o tom mluvil alespoň s vašima? Požádal jsi dědu o peníze?“

„No... ještě k tomu nebyla příležitost. Děda k nám nejezdí tak často. Ale udělám to!“

„A kdy? Na svatýho Dyndy?“

Dorazí před dům tety Jeannette na konci hlavní ulice. Před nimi projede auto s práskajícím výfukem, to právě jede ze mše farář z Vauclair. Kývne na něj, Hadrien jej ale nevidí, trápí se posměšným jednáním své kamarádky. Simone si toho všimne a usměje se na něj.

„Litoval bys hodně, kdybys nemohl na lyceum?“

„Rozhodně!“ vykřikne šokován tím, jak málo chápe, co to pro něj znamená.

„Opravdu bys rád odešel do města?“

„Ano, chci pokračovat ve studiu, dozvědět se daleko víc. Chtěl bych se naučit technickou kresbu, abych mohl navrhovat moderní stroje jako v románech Julese Vernea! Automobily! Víím, že se ti nelíbí, že odejdu, ale až se zase vrátím do vsi, budu umět řemeslo, které vydělává velké peníze, pro mou rodinu to změní úplně všechno.“

„Tak teda,“ odpoví tlumeným hlasem, „hodně štěstí, Hadriene!“

Políbí jej do koutku rtů, on ji vezme za ruku a přitáhne k sobě, poděkuje jí širokánským úsměvem. Je mu docela jasné, že odloučení jí nahání strach. Samozřejmě i jemu, je ale větší realista a ví, že jí nabídne lepší život, pokud se do vesnice vrátí s diplomem agronoma nebo inženýra. Je rád, že se i přes své obavy nestaví proti jeho snům, opravdu je to dívka, se kterou by se chtěl oženit. Domů se vrací odhodlaný, že s otcem probere pokračování svých studií.

Ponořený do svých myšlenek si však ani nevšimne, že na zdi sousedního domu se jako zázrakem vyklubala nová poštovní schránka, stalo se to hned před jeho očima.

Kapitola 3

I. ledna 2014

Franck! Marion chodí s Franckem! Adrien je zničený. Cestou ze hřbitova prochází okolo domu své kamarádky na rohu ulice. Jsou téměř sousedi. Je to miniaturní baráček s neobvyklým balkonem z kovaného železa. Většinou když je doma, hází do okna jejího pokoje malý kamínek, ona napíše tajnou zprávu na kousek papíru, udělá z něj kuličku a shodí z balkonu. Obvykle text vypadá asi takto: *Hádanka. Jsem asi třináctiletej kluk, musím své sousedce koupit vánoční dárek a dnes ráno mám hlavu jak ptačí hnízdo, kdo jsem?* On jej zvedne a naškrábe odpověď, například: *Šaráda. První je jako „moje“, jen kratší, druhá se směje jako „sýr“ v odlesku zrcadla, třetí je „ona“ v mužském rodě. A celá je nejlepší kamarádka koho... odpověď na tvou hádanku. Kdo jsem?* A snaží se papírek poslat zpátky. Takto by mohli pokračovat celou věčnost – obvykle ale koule zmačkaného papíru končí u sousedů nebo v okapu. Dnes ale Adrien schovává hlavu do nákrčníku bundy. Po zmrzlých tvářích mu stékají horké slzy. Dole z ulice doléhá tlumený zvuk auta, které pomalu stoupá po sněhu.

Dnes se nekoná ani kamínek, ani zmuchlaná kulička od Marion.

Místo toho, pomyslí si, to bude máma, kdo se na mě vrhne, hned jak otevřu dveře.

Všimne si jeho červených očí, bude se ptát, *jestli ve škole všechno klape*, jako obvykle, a zase mu bude říkat *ty moje nejmilejší zlatíčko*. Děsí se toho, když mu říká *ty moje nejmilejší zlatíčko*. Všechna ta pozornost, všechna ta něha... Jen těžko ji bude moct snést. Nabere hrst sněhu a rozetře si ho po tváři, smaže tak stopy po slzách. Nakonec má tak zarudlé tváře od mrazu, že si máma nateklých očí snad ani nevšimne. U vstupních dveří zaváhá. Hlavou se mu proti jeho vůli honí představy: Marion sedí Franckovi na klíně, dívá se na něj zamilovaným pohledem, drží se za ruce. Nakonec vezme za kliku. Bude lepší setkání s mámou neodkládat.

Okolo krku se mu zavěsí holčička s rozčuchanými vlásky.

„Ahoj Adriene!“

Přinutí se k úsměvu.

„Ahoj Éloïse.“

Je to jeho mladší sestra, je jí šest a má nádherný úsměv.

„Koukej! Koukej!“ volá. „Nakreslila jsem ti obrázek!“

Zatímco si Adrien sundává bundu a promočené tenisky, strká mu Éloïse do ruky účet za plyn.

„Co to je, tohle?“ ptá se.

„Ale ne! Máš to blbě, z druhý strany!“ směje se na něj a obrací list papíru.

Na zadní stranu namalovala rytíře ve zbroji, jak stojí před věží a v okně čeká princezna. Kreslení Éloïse nikdy moc nešlo a rytíř vypadá spíš jako dýně, do které někdo místo končetin nastrkal zápalky.

„To je... to je moc hezký.“

„Koukni na prince. Víš, kdo to je?“

Adrien nechce sestřičku trápit, na hádanky ale nemá náladu. Nejradši by teď zalezl do svého pokoje a zavřel za sebou dveře na zámek, dřív než se potká s mámou.

„Nevím, no... je to táta?“

Éloïse se z tváří vytratí smích a nahradí jej posmutnělý výraz. Má na krajíčku.

„Vůbec, to jseš ty! Je hroznej, ten můj obrázek!“ Rozpláče se a vydá se nahoru do patra. Adrien ze sebe vykoptá omluvu a nestihne se vyhnout mámě, která právě vychází v pyžamu z kuchyně, v ruce šálek kávy.

„Ahoj Adriene,“ volá na něj s úsměvem. „Ale, ale. Máš úplně červenej nos! Co se ti stalo?“

„Ahoj mami.“

S nakrčeným čelem si podrobně prohlíží jeho tvář, zničenon nasadí ten svůj výraz plný soucitu, který Adrien tolik nenávidí.

„Ale ty jsi plakal! Co se ti stalo?“

„Ne, neplakal jsem,“ zalže.

„Ty moje nejmilejší zlatíčko!“

A je to tady, věděl, že tohle řekne. Tiskne jej k sobě, až to bolí. Cítí její levný parfém, dotek teplého a trochu drsného pyžama.

„Musím...“ snaží se vymanit ze sevření. „Musím...“

Zoufale se snaží najít záminku, aby mohl do svého pokoje.

„Musím ještě napsat přáníčka!“

To mámu překvapí a hned stisk uvolní.

„Přáníčka? To je skvělej nápad. Myslela jsem, že kluci v tvém věku si k novému roku posílají esemesky.“

Všechno, jen ne slovo esemeska, připomnělo mu to zprávu od Marion a do očí se mu nanovo derou slzy.

„Tady, vem si můj adresář, budeš ho potřebovat, abys mohl napsat bratrancí Hadrienovi!“ říká, zatímco už stojí na schodišti. „Je to už roky, co jsme ho viděli naposled!“

Ani neodpoví, vezme si adresář, schody bere po dvou a zaklapne za sebou dveře od pokoje. Nejde to, něco se v nich zpříčilo.